

മായിച്ചുകൊടുക്കാൻ

കൂടുകാരുടെ പച്ചകരിതേഠം

■ ശ്രീ പി. എ കല്പ

ഒലുമലയുടെ താഴ്വാരത്തായിരുന്നു മുള്ളു എന്ന മുള്ളൻപനിയും മുല്ലു എന്ന മുയലും മിന്നു എന്ന മാനും കുന്നു എന്ന കുറുക്കനും താമസിച്ചിരുന്നത്. ഒരിക്കൽ അവർ നാലുപേരും ചേർന്ന് ഒരു പച്ചകരിതേഠമുണ്ടാക്കി. നാളുകൾ പലതു കഴിത്തപ്പോൾ പച്ചകരിയെല്ലാം വിളഞ്ഞ് വിൽപ്പനക്കു പാകമായി.

അപ്പോൾ കുന്നുകുറുക്കൻ മുള്ളു മുള്ളൻ പനിയോട് പറഞ്ഞു: “മുള്ളു, നീ പോയി വലിയൊരു കുട വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വാ.. പച്ചകരി ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ കുട വേണം.”

മിന്നു വേഗം തന്നെ കുട വാങ്ങാനായി പോയി. അപ്പോൾ കുന്നുകുറുക്കൻ മുല്ലു മുയലിനെന്നയും മിന്നു മാനിനെന്നയും വിളിച്ചു. എന്നിട് പറഞ്ഞു: “ആ മുള്ളു ആളളാരു ദുഷ്ടനാണ്. അവനെ ഓടിച്ചു വിട്ടാൽ പച്ചകരിയിൽ നിന്നും കിട്ടുന്ന

ലാഭം നമുക്ക് മുന്നു പേരക്കും വീതിചേടുക്കാം.”

സംഗതി കൊള്ളാമെന്ന് മുല്ലു മുയലിന്നും മിന്നു മാനിന്നും തോന്തി. മുന്നായി പക്ഷുവെച്ചാൽ കുടുതൽ കിട്ടുമല്ലോ.

താമസിയാതെ കുടയുമായി മുള്ളു വന്നു. അപ്പോൾ കുന്നുവും മുല്ലുവും മിന്നുവും ഒത്തുചേരുന്ന് വടിയും തടിയുമൊക്കെ എടുത്തുകൊണ്ട് ‘കടക്ക് പുറത്ത്’ എന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ നേർക്കു ചെന്നു.

പേടിച്ചു പോയ മുള്ളു, ‘ഹമേ..’ എന്ന നിലവിളിച്ചു കൊണ്ട് ഓടിപ്പോയി.

കുറച്ചു സമയം കഴിത്തപ്പോൾ മിന്നു വിനെ വിളിച്ചിട്ട് കുന്നുകുറുക്കൻ പറഞ്ഞു: “പച്ചകരി ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ ഒരു കുട കൂടി വേണം. നീ വേഗം പോയി വലിയൊരു കുട കൂടി വാങ്ങി കൊണ്ടു വാ...”

കേശവിശക്തി ഏറ്റവും കുടുതലുള്ള പക്ഷി - മുങ്ങ

കുട വാങ്ങാനായി മിന്ന പൊയ്
ക ശി ഞ്ഞ ഫ്ലോർ മു ല്ലു വി നോ ക
കുന്ന പറഞ്ഞു: “ആ മിന്ന വിനെ
ഓടി ചു വി ടാൽ ലാ ഭേ മു ശു വ
നും നമുക്ക് വിതിചൃടുക്കാം.”

അങ്ങനെ അവർ രണ്ടു പേരും ചേർന്ന്
‘കടക്ക് പുറത്ത്’ എന്നു പറഞ്ഞ മിന്നവി
നെയും ഓടിചു വിട്ടു.

മിന്ന പോയ്ക്കഴിഞ്ഞപ്ലോൾ കുന്നു
ക്കരുക്കൻ ഒരു മുട്ടൻ വടിയെടുത്ത് മുല്ലു
വിനോട് പറഞ്ഞു: “ഇനി നീയും കടക്ക്
പുറത്ത്. ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ താൻ ശരി
യാക്കും.”

പേടിചു വിരചുപോയ മുല്ലു ‘എ..
എ..’ എന്നു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിപ്പോ
യി. അതു കണ്ട് കുന്നുക്കരുക്കൻ ‘ഹി..
ഹിഹി..’ എന്ന് പൊടിച്ചിരിചു. അപ്പോഴ
താ ചോരക്കണ്ടുള്ള രായർ മീശയും പ
ിരിച്ച് അവിടേക്ക് വരുന്നു. ദുക്കുൻ എന്ന
കടുവയായിരുന്നു അത്. അവിടെ മറ്റൊ
രെയും കാണാത്ത് ദുക്കുൻ കടുവ പറ
ഞ്ഞു: “കുന്നുക്കരുക്കാ, ഈ പച്ചക്കറി
തേതാടം താനിഞ്ഞെടുക്കുവാ. പച്ചക്കറി
തേതാടം എനിക്കു വേണം. നീ കടക്ക്
പുറത്ത്!”

പേടിചു വിരചുപോയ കുന്നുക്കു
റുക്കൻ ‘എ.. എ..’ എന്ന് കരഞ്ഞുകൊ
ണ്ട് ഒറ്റ ഓട്ടം.

അങ്ങനെ അവൻ ഓടിയെത്തിയത്
ഒരു ഗുഹയിലായിരുന്നു. അവിടെ അതാ
മുന്നു പേര് കുത്തിയിരുന്ന് കരയുന്നു.
ആരോക്കെയായിരുന്നേനോ അത്, മു
ള്ളുവും മിന്നവും പിനെ മുല്ലുവും. കു
ന്നുവും അവർക്കൊപ്പം കുത്തിയിരുന്ന്
കരയാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചു കണ്ണ പ്ലോൾ മുല്ലു മു
യൽ കരച്ചിൽ നിറുത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

“ഇങ്ങനെ കരഞ്ഞിട്ടാനും ഒരു കാര്യ
വുമില്ല. നമുക്ക് നാലു പേരുക്കും ഒരുമിച്ചു
ചെന്ന ആ ദുക്കുൻ കടുവയെ നേരിടാം.”

പിനെ വൈകിയില്ല, വടിയും തടിയു
മൊക്കെ എടുത്ത് അവർ ദുക്കുൻ കടുവ
യുടെ നേർക്കു ചെന്നു.

ദുക്കുൻ കടുവ ഞനു കിടുങ്ങി. നേനോ
രണ്ടോ പേര് ആയിരുന്നേങ്കിൽ ഒരു കൈ
നോക്കാമായിരുന്നു. ഇത് നാലു പേരുണ്ട്.
അവരോട് കളിച്ച് അടിയും ഇടിയുമൊ
കൈ വാങ്ങി നാണംകെടുന്നതിനേക്കാൾ
നല്ലത് ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. അടുത്ത
നിമിഷം അവൻ, വാലും ചുരുട്ടി ഒറ്റ ഓട്ടം
പെച്ചുകൊടുത്തു.

പിന്നീടുള്ള കാലം അവർ നാലു പേരും
ഒരുമയോടെ ആ പച്ചക്കറിതേതാടം നോ
കലിന്നതിൽ. അവരെ ഉപദേശിക്കാൻ ആരും
പിനെ ശ്രമിച്ചില്ല.

രാജകുമാരിക്ക് കലശലായ പനി. കാലിന് നീർവിഴച്ചയും. കൊടും കാട്ടിൽ പള്ളുന്ന ചകരെ ഇണിങ്ങ മീന ചെടി
യുടെ വേർ ചവച്ചുചെച്ച് കഴിച്ചാലേ ദിനം ഭാഗു ഏന് കൊട്ടാരം വെവ്വേർ പാണ്ടു. ചകരെ ഇണിങ്ങ തേടി വെവ്വേരു
ടെ അസില്ലുന്ന് ഭിക്കുവിനെയും സെസിനകരായ ഇണിങ്ങയും ജിണിനെയും കൊട്ടാരകാട്ടിലേക്ക് പാണ്ടയകാൻ
തിരുമാനിച്ചു. ചകരെ ഇണിങ്ങ കൊണ്ടുവന്നാൽ സ്വർണ്ണനാണിനും രാജാവ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അഞ്ഞെന്നു
പിനെ ചകരെ ഇണിങ്ങയും അണ്ണുചീഴ്ച് കാട്ടിലുടെയുള്ള യാത്ര തുടങ്ങി. രജുപാർ അലഞ്ഞതിന് ദേ
ഷം അവർ നിരയെ മണ്ണപുകുളുള്ള കുന്നിൽ ഏതിന്. കുറച്ച് തിരഞ്ഞെടു ദേശം അവർ ചകരെ ഇണിങ്ങ
കണ്ണത്തിൽ. തിരികെ വരുമ്പോൾ വഴിയിറിയാതെ കാട്ടിലക്കഷ്ട ഒരു കുട്ടിയെ അവൻ അവൻ വീടിലെത്തിച്ചു. ശേഷം കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു.

